

Dr. Debra Soh

A gender vége

*Nemek és identitások mítoszai társadalmunkban,
valamint leleplezésük*

Dr. Debra Soh

A gender vége

*Nemek és identitások mítoszai
társadalmunkban, valamint leleplezésük*

Századvég Kiadó
Budapest, 2022

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:
Dr. Debra Soh:
*End of Gender. Debunking the Myths About Sex and Identity
in our Society.*
First Threshold Editions hardcover edition. New York,
Threshold Editions, 2020.

*Copyright © Threshold Editions, Simon & Schuster, Inc.
1230 Avenue of the Americas
New York, NY 10020
www.SimonandSchuster.com*

Fordította: Horváth Judit
A fordítást az eredetivel egybevetette: Ell Alexandra
Szerkesztette: Molnár Attila Károly

Hungarian translation © Horváth Judit

© Századvég Kiadó, 2022

Felelős kiadó: Molnár Attila Károly
Olvasószerkesztő: Bobály Ilona
Borítóterv: Albert Anna
Tipográfia és tördelés: BánTóthKata
Nyomdai munkálatok: Prime Rate Kft.

ISBN 978-615-6436-09-2

Tartalom

Bevezetés. Harc a biológia ellen.....	9
Az alapok	19
1. mítosz: a biológiai nem spektrum.....	19
2. mítosz: a társadalmi nem társadalmi konstrukció....	42
3. mítosz: több mint két társadalmi nem létezik.....	70
A határ	97
4. mítosz: a szexuális irányultság és a nemi identitás között nincs kapcsolat	97
5. mítosz: a nemi diszfóriás gyermekeknek nemet kellene váltaniuk	133
6. mítosz: nem létezik különbség a transznők és a nők született nők között.....	180
A jövő	205
7. mítosz: a nőknek férfiként kellene viselkedniük a szex és a randevúzás során.....	205
8. mítosz: a gendersemleges szülői nevelés működik ...	229
9. mítosz: a szexológia és a társadalmi igazságosság megfér egymás mellett.....	246
Következtetés: a tudományos élet szabadságának vége..	267
Köszönetnyilvánítás.....	273

*Mindenkinek, aki letiltott
a Twitteren*

Bevezetés

Harc a biológia ellen

Helló!

Félsz, hogy valaki meglátja nálad ezt a könyvet? Nem kellene félned.

A teljes tartalmát a tudomány és a tények támasztják alá. Egyiknek sem szabadna ellentmondásosnak lennie. És mégis azok.

Ezt már valamennyire tudod. Megvan az ára annak, ha elmondod az igazat a társadalmi nemről, különösen manapság. Én megfizettem, és lehet, hogy te is. De talán még csak töprengsz azon, hogy megtedd. Ha egyszer kinyitod a szád, és kibuknak a szavak, többé nincs visszaút. De nem is akarsz visszafordulni.

Az elején nem gondoltam, hogy ilyen rossz lesz. Teljesen biztos voltam benne, hogy csak átmeneti a jelenlegi politikai légkör, a vele járó tudománytagadással, a politikai változásokkal, a csőcselék mentalitásával, a megszegyenítéssel és a gyűlöletbeszéd miatti vádaskodással együtt. Az inga csak rövid ideig lendülhet ki messzire egy irányba. Biztosan visszafelé lendül majd.

Így hát vártam. Még mindig várok. Ez a hamis és tudománytalan gondolkodásmód pedig tovább terjed a tudományos körök és az oktatás elefántcsonttoronyán túlra, beszivárog a vezető sajtóorgániumokba, az orvostudományba, a tudományos szervezetekbe, a szórakoztatóiparba, a közösségi médiába, a törvényekbe és a technológiába. Nyoma sincs annak, hogy megfordulna a folyamat. Nem az a kérdés, találkozzunk-e életünk során ezzel az ideológiával, hanem az, hogy mennyire vagyunk hajlandóak felismerni, és milyen mértékben ismerjük fel, hogy ez történik.

Mielőtt belevetem magam a társadalmi nemek (*gender*¹) tudományának lényeges részleteibe, és abba, hogy azok miként érintik az életünket, számos mai kérdéskör kapcsán elmondom azt a gondolatmenetet, amely idevezetett, attól kezdve, hogy a biológiai nem (*sex*²) kutatásával foglalkoztam az egyetemen, addig a pillanatig, amikor elkezdtem papírra vetni ezeket a sorokat.

Kevesen mondják, hogy jó ötlet doktori címet szerezni, különösen azok közül, akiknek már van. A doktori iskola abból áll, hogy számtalan hosszú éjszakát és hétvégét tölt az ember munkával, a szabályok folyamatos módosítása és a végeláthatatlan bürokrácia mellett, csak azért, hogy miután befejezte, megküzdjön a kiszámíthatatlan munkaerőpiaccal. Egyetem után a legtöbben a szakterületük szempontjából releváns iparágban helyezkednek el. Kevesen kezdik előlről a tanulmányaikhoz egyáltalán nem kapcsolódó területen, mint például én az újságírásban.

A végleges döntésem, hogy elhagyom az elefántcsonttornyot, a politikai légkör olyan mérvű változásának eredménye, amelyet képtelen lettem volna megjövendölni. Egy ideális világban a tudósoknak nem kell aggódniuk munkájuk politikai következményei miatt. A biológiai nem kutatása jellegéből adódóan ellentmondásos, a kutatók hozzá vannak szokva, hogy mindkét politikai oldalról érkező beavatkozásokkal meggharcoljanak. Számtalan ellenreakció érkezik, valahányszor a politikai jobboldal próbál meg beleszólni a szex tudományába és szélesebb értelemben a tudományba, de amikor a politikai baloldal kezdi elnyomni a tudományt, a legtöbb ember elfordítja a tekintetét.

Fontos felhívni a figyelmet a biológiai nem kutatása és a szexológia – a korábbi területem –, valamint egyes további tudományágak, mint a gender- vagy női tanulmányok közötti különbségre, mert ezek nem ugyanazok. A biológiai nem kutatása

---

¹ A kötetben a *gender* kifejezést társadalmi nemnek fordítottuk. – A szerk.

² A kötetben a *sex* kifejezést biológiai nemnek fordítottuk. – A szerk.

olyan tudományágak keretében történik, amelyek kvantitatív (számokon alapuló) módszereket alkalmaznak, beleértve a statisztikát, hogy megértsék az emberi szexualitást és a társadalmi nemet. Idetartozik a biológia, a pszichológia, az idegtudomány és orvostan.

Ha helyesen végzik, a biológiai nem kutatása szigorú tudomány, mivel a célja az, hogy kiküszöbölje az előítéleteket és a zavaró változókat annak érdekében, hogy tudjuk: amit megállapítottunk, az érvényes. A gendertanulmányok általában kvalitatív módszereket alkalmaznak – interjút, autoetnográfát (ez utóbbi a naplóbejegyzéshez hasonló), így ez nem egy tudományág. Bár biztosan művelik olyan tudósok, akik munkájuk során alaposak és szigorúak, sokan mások nem rajonganak a tudományos módszerekért.

Mint látni fogjuk, a tudományos és tudományellenes törekvések közötti harc nagy jelentőséggel bíró módon játszódik le. És ahogy a balos elfogultságú tudománytagadás továbbra is egyre nagyobb teret nyer a tudomány világában, a haladó narratívát megkérdőjelező kutatás egyre ingoványosabb területté válik. Nem mintha a tudósok szándékosan publikálnának ellentmondásos kutatási eredményeket azzal a szándékkal, hogy feldűlják vagy megsértsék az embereket. De a félelem, hogy esetleg olyan felfedezést tesznek, amely nem kapta meg a haladó jóváhagyás pecsétjét, komolyabb tényezővé vált az olyan kérdések befolyásolása esetében, amelyeket egy kutató általában igyekszik nyomon követni vagy elkerülni. Ellentétben azzal, amire az ember számítana, a legtöbb szexológus (köztük én is), aki ellenzi a politikai változás ilyen áramlatait, liberális.

Félreértés ne essék, imádtam a kutatásaimat, és a szexológia a szellemi otthonommá vált. Egykor agyi képalkotó eljárásokat alkalmaztam, mint a funkcionális mágnesesrezonancia-vizsgálat (fMRI), hogy jobban megértssem a parafíliákat,³ a szexuális irányultságot és a hiperszexualitást a férfiaknál. A magánéle-

---

³ Szokatlan szexuális preferenciák. – A szerk.

temben meglepően régimódi és vanília (nem perverz) lévén a biológiai nem kutatójaként egyik elsődleges célom volt harcolni a szexuális megbélyegzés és megszégyenítés ellen.

A laboratórium, ahol dolgoztam, a világon egyedülként végzett ilyen jellegű kutatásokat, és úgy éreztem, megnyertem a lottófőnyereményt. Ám a dolgok annyira megváltoztak a doktori iskola éveitől, hogy holtpontra jutottam. Elhatároztam: magam mögött hagyom álmomat – már hogy egy napon megnyitom a saját kutatólaboratóriumomat –, és teljesen új hivatás felé fordultam; újságíró lettem, hogy szabadon elmondhassam, amit gondolok.

Transznemű gyermekek

Döntésemben, hogy otthagynom az egyetemi karrieremet, egy vezércikk megírása lett a katalizátor. Nyugtalanító tendenciát vettem észre a főáramú hírek történeteiben, mivel azok rendkívül egyoldalúak voltak. Cikkek végtelen folyama felmagasztaló történeteket mutatott be akár mindössze hároméves gyermekek nemváltásáról – arról, hogy megváltoztatják a frizurájukat, új nevet vesznek fel, és hogy üdvözlik az orvosi beavatkozásokat, amelyek megállítanak bizonyos fizikai változásokat, egyéb változásokat pedig lehetővé tesznek.

Annyira kicsi koruktól, amennyire a szülők vissza tudnak emlékezni, valami *más* volt ezeknél a gyermekeknél. Olyan dolgokról beszéltek, amelyek bármely szülő szívét összeszorítanák, például arról, hogy rossz testben születtek, hogy „Isten hibázott”, és arról, hogy meg szeretnének halni, majd ellenkező nemüként újjászületni. Ezek a gyermekek egész addig hatalmas szenvedésnek voltak kitéve, amíg lehetővé nem tették számukra a nemváltást.

És nemcsak ez, hanem amikor az ilyen cikkeknel lejjebb görgettem, láttam, hogy a szülők milyen hozzászólásokat írtak a kommentekhez. Sokan azt mondták, hogy nekik is van egy olyan gyermekük, aki úgy érzi, hogy rossz testben született, de

a szülők bizonytalanok voltak abban, hogy ez az irány helyes-e számukra. Rossz érzéssel töltötte el őket az a gondolat, hogy hagyják, hogy egy gyermek lényegében egy kísérleti nyúl legyen, és egy ilyen új és kísérleti módszernek vesse alá magát. Ezek a szülők egyértelműen kijelentették, hogy támogatják a transznemű közösséget, de tanácstalanok azzal kapcsolatban, hogy mit tegyenek.

Válaszul a többi hozzászóló megtámadta a szülőt, transzfóbnak és előítéletesnek nevezte, mondván, hogy a gyermeke majd megöli magát, és ezért ő lesz a hibás. Csak elképzelni tudtam, hogy érezheti magát a szülő, aki a gyermeke közérzete miatti őszinte aggodalmát fejezi ki, és cserébe zaklatásnak van kitéve, és dehumanizálják, csupán azért, mert feltett egy kérdést. Azt is láttam, hogy ez a megfélemlítés ahhoz vezethet, hogy egyre több szülő teszi lehetővé gyermeke számára a nemváltást.

Miután azt láttam, hogy ez újra és újra megtörténik, és egyik történet követi a másikat, úgy éreztem, hogy fel kell emelnem a szavamat ezekért a szülőkért és gyermekekért, mivel a kollégáim közül annyira kevesen voltak hajlandóak bármit is mondani.

Ez a csend a transznemű aktivisták és a szexológusok közötti hosszú és csúnya történet eredménye volt, amelyben az aktivisták üldözni kezdték a szexkutatókat, ha nem tetszett nekik egy bizonyos elvégzett kutatás, vagy valami, amit egy szakember nyilvánosan mondott. Ezen a területen mindenkit, aki a transznemű ideológiát bírálta, kíméletlenül megtámadtak, bizonyos esetekben egészen odáig elmenve, hogy szinte tönkretették a szakmai és személyes hírnevét (lásd 4. fejezet).

Írtam egy véleménycikket, amely ellentétes volt a korai nemváltás narratívájával, majd körülbelül hat hónapig fontolgattam, hogy közlétegyem-e. Annak ellenére, hogy az általam hivatkozott tudomány szilárd alapokon nyugodott, politikailag túl ingatag volt, és felhívni erre a figyelmet egyenértékű volt azzal, hogy kizárom magam a tudományos világból.

Megkérdeztem a kollégáimat, hogy szerintük várjak-e a közléttel addig, amíg véglegesítenek az egyetemen. Ha véglegesítenének, a biztos munkahelyem és az intézményi támoga-

tottságom segítene, így a feldühödöttek negatív reakciói, úgy gondoltam, le lennének csillapítva.

Az egyik mentorom, akiben nagyon bíztam, mivel a doktori képzésem első éve óta ismerem, ráébresztett valamire.

„A véglegesítés nem fog megvédeni” – mondta.

Ez megerősítette az elhatározásomat.

Egyik délután egy kutatói értekezletről jöttem ki, amikor megláttam, hogy a cikk megjelent a *Pacific Standard* honlapján. És akkor, abban a pillanatban elkezdődött a mobbing.⁴

Nem töltöm az életemet mindenáron az online térben. Szeretek a való világban létezni, a való életben beszélgetni az emberekkel. Számomra egy jó nap olyan, hogy hozzá sem kell érnem a telefonomhoz. Amikor megkezdődött a mobbing e miatt a bizonyos cikk miatt, még nem voltam hozzászokva ezeknek a platformoknak a kultúrájához, vagy ahhoz, hogy hogyan lehet megfelelően manipulálni egy választ. Csak azt tudtam, hogy egy szent tehenet vettem célba, és az emberek nagyon-nagyon dühösesek voltak.

Egy bölcs ember egyszer azt mondta, hogy soha nem szabad elolvasni a kommenteket, de én mindig megteszem, és nem azért, mert mazochista vagyok, hanem hogy kihasználjam azon ritka alkalmakat, hogy tanulok valamit. A válaszok gyakran eltérnek a tárgytól, a kiszámíthatóan konfrontatívától (mint az a személy, aki „náci p**ának” nevezett) a furcsán kreatívig („Úgy néz ki, mint egy transzi egy rossz parókával”). Ennek ellenére időnként felfedezek valami értékeset, ami megváltoztatja a gondolkodásmódomat, vagy új látásmódot nyit. Az évek során azzal is sokat foglalkoztam, hogy beleássam magam az érveimmel ellentétes érvekbe, mert úgy gondolom, a másik oldal megértése nélkül az ember nem tudhatja, hogy igaza van-e.

---

⁴ Olyan, gyakran ismétlődő pszichológiai terror, legalább egyszer egy héten és legalább fél éven keresztül tartó cselekedetek sorozata egy egyén vagy egy közösség részéről, amely egy vagy több egyén ellen irányulva azoknál mentális vagy fizikális kórtani jelenségekhez vezet. – A szerk.

Az internet korában az aktivisták és szövetségeseik nem elégszenek meg az igazság keresésével. Arra törekszenek, hogy megbüntessék az eretnek gondolatokat. Karóba akarják húzni a fejedet, azt akarják, hogy tűzben halj meg, vagy inkább mindkettőt. Ha még sosem lettél mobbing áldozata közösségi médiában, ilyen érzés: egy vagy két 10/10-es ellenségességi szintű értesítés jelenik meg. Az én esetemben ez abból állt, hogy szülők azzal vádoltak, hogy a reparatív terápia híve vagyok, és azt akarom, hogy transznemű gyermekeik megöljék magukat.

Egy pillanatra az ember azt hiszi: *Az emberek eléggé feldühödtek. De talán túl lesznek rajta.*

Aztán elárasztanak. Nem tudod elég gyorsan frissíteni az értesítéseket. Valamilyen oknál fogva, valahányszor frissítetem az oldalt, ostoba módon azt hittem: *Valaki majd biztosan mond valami szépet azok között, akik közlik velem, hogy fel kellene engem akasztani.* Néhány bátor lélek valóban megpróbált szelidebb megközelítésért síkra szállni. A csöcselék azonnal lecsapott rájuk, és elfojtotta őket. A védelmezőim közül néhányan egészen addig elmentek, hogy bűnbánatot tanúsítottak, megköszönve a mobbereknek, hogy „felvilágosították” őket, és bocsánatot kértek azért, hogy egy transzfóbot védtek.

Ha túlélted az első mobbingodat, minden azután következő gyermekjáték. Az én esetemben áldást jelentett az, hogy tudtam, jön a visszavágás. Nem tudom elképzelni, milyen érzés lehet a transzaktivisták feldühítése, ha az ember nincs tudatában annak, hogy mit tett. Évekkel később egy barátomat hasonlóan mobbingolták azért, mert azt állította a közösségi médiában, hogy csak nők eshetnek teherbe. Miután többnapos online üldözést szenvedett el, kissé megrendülve azt mondta nekem: „Soha többé nem írok transzproblémákkal kapcsolatos bejegyzést a Twitterre.”

Úgy tűnhet, hogy egyedül voltam ezen mobbing zűrzavara közepette, de nem. Legnagyobb megdöbbenésemre a konzervatív média védelmemre kelt. Ahogy a radikális feministák és a fundamentalista keresztények összefognak a transznemű mosdókról szóló vitában – egy újabb szövetség, amire soha nem

számítottam volna (lásd 6. fejezet) –, úgy a korszellemben bekövetkezett váratlan változás vezetett el engem is, a szexet igénylőt, a nem tradicionálist, a melegjogokat támogatót – aki valaha azzal kereste a kenyerét, hogy a perverz szexet és a szexuális játékszereket tanulmányozta – oda, hogy azok, akik ellenezték az általam mondottakat, jobboldalinak és republikánusnak tartanak. Meglehetősen viccesnek találtam, amikor David French, akit nagyon tisztelek, pozitívan írt a *National Review*-ban megjelent véleménycikkemről, megjegyezve, hogy „biztosan nem vagyok kultúrkonzervatív”, miközben olyan cikkekre hivatkozott, amelyet a furrykról írtam (olyan emberek szubkultúrája, akik antropomorf állatokként azonosítják magukat).⁵

Egy évvel később kezdtem el írni első állandó rovatomat a Playboy.com egyik rezidens szextudósaként. Egy évvel ezután doktori fokozatot szereztem a szexuális élet idegtudományából. Mindannak birtokában, aminek távozásom óta tanúja voltam, már nem kérdőjelezem meg, hogy jól döntöttem-e.

Néhányan dühösek lesznek rám, amiért megírtam ezt a könyvet. Nem érdekel. Azért írtam meg, hogy válaszoljak az emberek kérdéseire egy olyan időszakban, amikor szinte lehetetlen megkülönböztetni a politikai indíttatású elképzeléseket a tudományos igazságtól. A gender kultuszszerű fogalom má vált, és a közvélekedés megfordult, hogy visszatükrözze azokat az udvarias megjegyzéseket, amelyek megerősítik bizonyos csoportok érzéseit és meggyőződéseit. A tudományos kutatás már nem új területek feltárásáról szól, hanem olyan elképzelések népszerűsítéséről, amelyek boldoggá teszik az embereket.

Annyira sokan kérdezték tőlem, hogyan lehet cáfolni a félretájékoztatót, amikor kollégákkal, barátokkal és családtagok-

---

⁵ French, D. 2015. szeptember 2.: Common sense, part II: Not every sex researcher thinks young kids should “transition.” *National Review*. <https://www.national-review.com/corner/common-sense-part-ii-not-every-sex-researcher-thinks-young-kids-should-transition/>

kal vitatkoznak. Mit mond a kutatás egy adott kérdésről? Hogy lehet megállapítani, hogy egy tudományos forrás pontos és elfogulatlan?

Minden fejezet megdönt egy adott mítoszt a kortárs gender-vitában, szembeszállva mindazzal, amivel jelenleg a tudományos szakértők, oktatók, tudományos publikációk és a média ellátnak. Megkérdőjelezem például azt a téves hiedelmet, hogy a biológiai nem és a társadalmi nem társadalmi konstrukció, hogy végtelen számú társadalmi nem létezik, hogy a nemi diszfóriás kisgyermek számára lehetővé kell tenni az ellenkező nemre történő váltást, és hogy a transznők lényegében nem különböznek azoktól a nőktől, akik nőnek születtek.

A többi tabuval kapcsolatos igazsághoz tartozik, hogy a nem-váltást hogyan befolyásolja a szexuális irányultság és egyesek esetében a szexuális gerjedelem, hogyan vezetnek a biológiai nemi különbségek a randevúzással és a szexszel kapcsolatos különbségekhez, és hogy a biológia nagyobb befolyással van a társadalmi nemre, mint a gyermeknevelés. Arról is beszélek, hogy miért olyan fontos a tudományos szabadság, különösen a szexológián és a biológiai tudományokon belül, egy olyan korban, amikor a tudományos élet képviselőit páriaként kezelik, csak azért, mert a munkájukat végzik.

Minden egyes témakörben bemutatom a rendelkezésre álló kutatási irodalom széles körű összefoglalását, így le lehet vonni a saját következtetéseket, és mindenki maga alakíthatja ki a véleményét. Azt remélem, hogy ez inspirálni fogja az embereket arra, hogy a tudomány védelmezőjévé váljanak a saját életükben.

Az egyik legjobb döntésemnek bizonyult, hogy tizenegy év után otthagytam a felsőoktatást. Olyan lelki nyugalmat adott, amim soha nem lett volna, ha maradok. Már nem kell aközött választanom, hogy hazudjak vagy csendben maradjak. Ez az a szabadság, amelyet a jelenlegi környezetben a többi tudós és egyetemi oktató nem kap meg.

Újságíróként néha az ember úgy érzi, mintha a semmibe kiáltana. Az ember elfelejti, hogy olvassák az írásait. Mindenkinek

hálás vagyok, aki megosztotta velem a történetét, akár online, akár előadásokon, vagy amikor összefutott velem a repülőtéren vagy az utcán, én mindet figyelembe vettem és hálás vagyok értük. Tudom milyen az, amikor egyedül érzi magát az ember, amikor a teremben körülnézve hitetlenkedve szemlél mindenki mást, aki bólogat az elhangzottakra, és azt kérdezi magától: „Vajon én vagyok az egyetlen, aki így érez?”

Nem, nem az egyetlen, és azért vagyok itt, hogy elmondjam, miért.

Az alapok

1. mítosz: a biológiai nem spektrum

Mit jelent az, ha valaki nőnek *érzi* magát? Vagy *férfinak*?

Ki tudta volna megjósolni, hogy az ilyen ártalmatlan kérdések – látszólag egyik napról a másikra – a polgári jogok következő határává válnak? Az egykor ellentmondásmentes és tárgyilagos társadalmi nemről szóló viták kulturális aknamezővé, ellenséges tereppé váltak, ami mindenki szívében félelmet kelt, aki az ortodox felfogás ellen lép fel.

Egy olyan korban, amikor a számítógép billentyűzete felváltotta a valódi vasvillát, egy valós idejű zéró összegű játék bontakozik ki, amelybe, ha belemegy az ember, pártfogást és elismerést kap, és előreviszi az életben, a narratíva megkérdőjelezése viszont azt jelenti, hogy a legjobb esetben csak társadalmilag közösítik ki, a legrosszabb esetben zaklatják, megfélemlítik, kirúgják az állásából, és a családjá biztonságáért retteg.

A vigaszdíj azonban az lesz, hogy tudod, mindvégig igazad volt. A hamis információk dicsőítésének majd megfizetik az árát, beleértve a politikai bal- és jobboldal elidegenedésének tátongó érzését; a későbbi ellenreakciót, mikor a nők rájönnek, hogy az őket célzó nagyszámú kulturális üzenet nagy része hazugság volt; és az érzelmi visszahatásokat és csoportos kereseteket, amelyek olyan közpolitikák eredményei, amelyek feláldozták a gyermekek és a kiszolgáltatott helyzetben lévő emberek jólétét egy magasztosabb aktivista cél nevében.

Az élet minden területéről hallok olyan emberektől, akik többet szeretnének megtudni a társadalmi nemről, hogy